

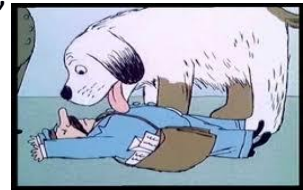

Střípky z vyprávění Jiřího Šalamouna

Dne 30. 11. 2016 jsme v rámci projektu Příběhy našich sousedů navštívili pana Šalamouna v jeho bytě, abychom se ho přeptali na jeho zajímavou minulost.

Ta celá se podle našeho osobního názoru dá s trochou naivity rozdělit na dvě části – na tu tmavou, šedou a ponurou, a na tu veselou, barevnou, která se v podstatě protáhla až do současnosti. Pan Šalamoun je totiž ilustrátor, autor řady kreslených filmů a vůbec výtvarník. Výtvarník, kterého by si dnes měla většina lidí spojit s věhlasným a nestárnoucím Maxípsem Fíkem, kterého nakreslil právě on.

Ta ponurá část má představovat tu, kterou si prožil jako první. Pan Šalamoun je totiž narozen 17. 4. 1935, takže v jeho raném dětství nezažívaly Čechy nijak šťastné časy. Dnes si děti u nás sotva dokážou takovou válku, i za notné podpory televize, alespoň představit. Když během ní člověk vyrůstá, je to něco úplně jiného. Není jak desetiletému chlapci vysvětlit, proč se týden co týden ozývají poplašné sirény, proč se z domu nenápadně ztrácí židovští přátelé a celé jejich rodiny, proč jezdí po ulicích tanky a proč ta paní, kterou zrovna vidí, skáče z okna... V tomto momentě se obě na první pohled jasně odlišitelné části minulosti pana Šalamouna (výtvarničení a válka) podivně prolínají.

Pan Šalamoun si jako kluk kreslil, co viděl na ulicích. Už od malička prý rád kreslil. A nejen to. Prozradil nám, že má velkou slabost pro dřevěné loutky a loutkové divadlo, a že si také jako chlapec vyrobil vlastní promítačku z krabice od bot.

O pár desítek let později (přesněji roku 1968), když už byl pan Šalamoun ženatý s Němkou jménem Eva Natus, se kterou měl tou dobou čtyřletou dceru Barbaru, obsadili naši zemi vojska Varšavské smlouvy. Otec paní Natus byl žid, a tak se její rodiče rozvedli, aby svou dceru zachránili před deportací. Tatínek byl bohužel deportován do koncentračního tábora, kde na konci války zahynul, protože tento tábor byl omylem zasažen spojeneckými bombami. Dcera pana Šalamouna Barbara byla v srpnu v roce 1968 právě u své babičky z matčiny strany, v německém městě Halle an der Saale. Pan Šalamoun na nátlak

manželky absolvoval náročnou a strastiplnou cestu do Německa a doslova s dcerkou na ramenou šel v dešti pěšky ke hranicím zpět.

Když byla Barbara o něco starší, moc si přála psa. Pan Šalamoun nebyl

proti. Ale jak nám říkal, když už mít psa, tak toho, kterého jednou viděl v Londýně – bobtaila. Potíž byla v tom, že u nás nebyli tito psi k dostání a navíc se platili valutami. Ale pana Šalamouna prý kontaktoval jistý Švéd, který bobtaila měl, ale místo něho

chtěl raději slovenského čuvače. Toho pan Šalamoun už sehnat mohl. A vzhledem k tomu, že na štěňatech těchto ras se plemeno tak snadno nepozná, při setkání nebylo těžké si psy jednoduše prohodit.

A právě bobtail pana Šalamouna inspiroval k podobě dnešního Maxipsa Fíka, za kterou stojí právě on a nikdo jiný.

Jiří Šalamoun

Narodil se 17. 4. 1935 v Praze.

Dětství prožil za druhé světové války.

(Po válce navštěvoval školu na dnešním nám. Jiřího z Lobkovic na Praze 3.)

Je to významný český výtvarník, autor řady filmů, ilustrátor knih pro děti i dospělé, malíř a básník.

Ilustroval knižní vydání Maxipsa Fíka a podílel se na stejnojmenném cyklu animovaných večerníčků.

U příležitosti jeho 80. narozenin byla v nakladatelství Baobab vydána monografie jeho prací s názvem Jiří Šalamoun aneb představitelné pohledy na svět.